

JAN KALINA



Honzo, mám do magazínu Autor in napsat nějakou vzpomínku na tebe. Tak jen pár, namátkou, cikcak časem.

Sedíme v Marseille v malém klubu, dveřma s korálovým závěsem dopadá šikmý sluneční světlo a my čekáme, jestli někdo přijde, protože za hodinu začínáme hrát. Takhle my totiž vždycky čekáme, hlavně v cizině, kde jsme jen nějaký exoti odkudsi z východu.

Probudíme se v Malostranský besedě, kde o prázdninách hrajeme sedmkrát za sebou, a tak se ani neobtěžujeme vracet se domů. Ty spíš pod piánem přímo na pódiu, já v šatně na gauči, kterej smrdí česnekem jak čalounění řeckýho autobusu.

V pražskejch Dopravních podnicích na Vltavský hrajeme koncert Pomoz silným, protože nás napadlo, že slabým pomáhá kdekdo, a tak výtěžek koncertu neseme do firmy Coca-Cola a tam nějak nejsou s to pochopit, co to má znamenat. A při koncertě při „odtajnění“ receptu na colu s Rumlem přivedeš na pódium tehdejšího ministra vnitra Rumla a řekneš, že to je Rumlův dvojník, a lidi jsou v šoku, jak si je sám sobě podobnej.

Jsmo u tebe doma a probíhá tradiční rituál prvního poslechu čerstvě smíchanýho alba.

A když to děláme naposledy, s deskou Noční ptáci letos v červnu, ukážeš mi obal, kterej jsi nakreslil. Je na něm takový oškubaný pírko. A ty, Honzo, když to posloucháme podruhé, usneš a já odejdu bez rozloučení, zabouchnu za sebou dveře od bytu a o pět pater níž (bez výtahu) zjistím, že je barák zamčený. Tak prolezám zadním traktem přes hospodu U Vystřelenýho voka, hospodskej si mě změní, ale našťestí si mě pamatuje a pustí mě ven, ven do prostoru, kde ty už nikdy nebudeš, protože to jsme se viděli naposled.

Sbohem, kamaráde. A dej nějak vědět, jaký to tam je. ☒